

[Arne Melchior]

den vej. Jeg tror ikke på det, der er sagt af nogle ordførere, nemlig at befolkningen får svært ved at tro på, at det nytter noget at bære byrder, for befolkningen er sandelig ikke så ringe, at den ikke hver dag kan følge med i, at der udefra til os som til andre lande kommer problemer og besværligheder, som vi netop må tage op i tur og orden, og at samfundsøkonomien her ligner privatøkonomien i dette, at man må tage det nogenlunde i den rækkefølge, det kommer.

Grimme ting er fjernet fra den pakke, der blev lagt på bordet her i begyndelsen af december, og statsministeren og regeringen skal sandelig ikke fra mit parti høre andet end anerkendelse for, at regeringen omsider tog mod til sig, og beslutsomt viste, at det er den, der regerer, og at det er herindefra, der skal lovgives. Det skal der ikke høstes utak for.

Den værste anstødssten i den oprindelige servering var den centrale fond, altså forslaget om ØD. Mit parti har gjort meget vidtgående indrømmelser og fremsat forslag om udbyttedeling, men den centrale fond vil vi stampe imod til hver en tid. Nu tror jeg ikke, det bliver så nødvendigt at stampe imod den i den kommende tid, for jeg tror ikke kun, den er gemt væk. Der skal netop en krisesituation til for at true befolkningen og folketinget med ting som dette, fordi disse ting ikke har nogen bred tilslutning i befolkningen. Derfor tror jeg, det vil vare længe, før vi hører om dette igen, og så vil vi høre om det i en mere konstruktiv form.

Der er nogle partier, der siger, at det kun er den ene af de to centrale fonde, der er taget bort, idet man beskylder dyrtidsfonden for også at være en ØD-konstruktion. Dette er ikke korrekt, og jeg vil tværtimod anerkende, at regeringen her har imødekommet både CD og andre partier ved at give denne fond en sådan konstruktion, at enhver mulighed for at benytte den til ØD ad indirekte vej er totalt fjenet.

Rentefradragets omlægning har fået en overgangsperiode på 10 år i stedet for 5 år. CD stemmer fortsat imod, men vi må anerkende, at der er sket en mildnelse i god retning.

45 pct.s aktieselskabsskat var der en overgang truet med, om jeg så må sige; det er undgået. Der er også andre forbedringer, men dem skal jeg ikke komme nærmere ind på, for vi stemmer imod de fleste af disse

lovforslag alligevel, men forbedringerne anerkender vi.

Den afgørende lovgivning i dag og den, man også har forsøgt at bebrejde CD mest at vi vil stemme for, er nok den tidligere lønstoplov, som vel nu er en lønbremselov, altså loven om ændring af dyrtidsreguleringen. Jeg synes heller ikke her, at regeringen skal høre hårde ord, for det resultat, de har nået, er om end ikke det bedste så i høj grad agtværdigt. At man kan få olie og benzin, der som før nævnt er anledningen til meget af vor inflationsmæssige kval, ud af pristallet, at man kan nulstille pristallet og fjerne 3 januardyrtidsportioner totalt og 5½ over 15 måneder, er der vel ikke nogen anden regering af nogen farve i det forrige folketing, i det nuværende eller i et eventuelt kommende efter et nyt valg, der kunne have gennemført på en tilsvarende værdig og rolig måde.

Derfor kan man ikke stemme imod denne lovgivning. Man kan ikke, som mange af os med rette har gjort, bebrejde regeringen, at den har forsøgt at true eller skyde sig igennem til vedtagelse af ting, som der egentlig ikke var flertal for i dette ting. Det har vi bebrejdet den. Det har den taget ad notam og rettet sig efter. Så kan man da ikke bagefter undlade at stemme for love, hvis indhold man i øvrigt må anse for at være godartede, fordi der er andre love, som man i øvrigt stemmer imod, som man ikke kan lide. Så lider parlamentarismen og det fungerende folkestyre virkelig et nederlag, og man kan i hvert fald ikke hyklerisk bebrejde regeringen, at den forsøger at binde en pakke sammen og sige alt eller intet, hvis man selv hører til alt-eller-intet-folkene. Hvis man gør det, er det efter min mening obstruktion, så er det gold fremskridtspartiattitude, som vi også hørte i ordvekslingen mellem hr. Askjær Jørgensen og hr. Chr. Christensen. Hr. Chr. Christensen er selvfølgelig i sin fuldt gode ret til at stemme for de love, som han mener gavner den økonomiske udvikling her i landet, uden at han derfor skal få skyld for, at der er vedtaget love med et flertal i folketinget, som han selv har stemt imod. Dette ville være de korslagte armes politik, og den kan vi ikke acceptere.

Så siger man: ja men lad bare socialisterne misregere Danmark nogle år til, så skal flertallet nok svinge over; altså katastrofeteorien. Men det er virksomhederne og borgerne,